

דף כא ע"א ולא בשמנן קיק. מי שמן קיק אמר שמואל שאלתינו לו כל נחותינו ימא ואמרנו לי עופק אחד יש בכרבי הים ויקיק שמו. רב יצחק בריה דרב יהודה אמר משוחא דקאווא ר"ל אמר קיקיון דיונה. אמר רבה בר בר חנה ליהיז חוו ליקיון דיונה לצלויבא

קונטוו¹: קיקיון. כינוי מופך כל יונכו: לדידי חוו ל. מין קיקיוו כל יונכו:

עין איה

כן אישתו כל נחוטי ימא, היהודים את חוכן הקלקלים המוסרים, שנקלים בהם השיטים לבקש חלום, שטמם איננו מהמשיכים אחר הפתילה. לא זאת המנוחה ולא זאת המרגעתה, הוא ראשית השמנים הפסולים, שראוי לכל איש ישראל למאמן אותו, ואת הכריך החיזוני שלו, מצד האמצעיים הקלקלים והמקלקלים את הנפש, את הדוד נשמה האדם, שיש בהשגת הצלחה זו.

אמנם וולטי ההשכפה על החסרונו שיש באמצעיים של האזים להעשרה, וודודים (אחריהם) למקומות שמיובאים [ב]עכו² הרוער את כל קדושת החיים, עד עצמותה של התצלחה זאת היא רק מודומה גם לשעתה.

ויש עד העשרה, שמצד עצמה לא יחשך לב אדם הישר לרזרוף אחרי הצלחה, שמשמעותה היא רק חיצונית. לעין הרוראה מבחוץ ידמה, שיש משמעותהقلب שוכן בארונות מרוחקים, ומרבת חגים ושאן עלייזם, אבל באתם הלב דריין, היידיעת הפנימית שבקרבנו נפשו, שהיוו הם אפס ותהו, שמאומה לא ישא בעמלו, ושאינו עושה טוב ואין מועל בחיזיו והצלתו, לא לפצמו ולא לעולמו. הרעיוןנות היללו יגוזו השמחה התמידית האמיתית טallee המתמכרים להצלחה החיזונית. והנה הגפן הוא ציר השמחה, "תירושי המשמח אלהים ואנשיים"³. ה策מר גפן, האילן הנושא עליו את ה策מר גפן הוא דומה לאבן, בראייש כלאים פ"ז, אבל היתון גם הוא דבר המשמח את הלב, בגוף האמיתית. לא, רק דבר שיוכל האדם לעשות עליי בחיזוניתו, ועוד הנפש לא יגיד. כן השמחה החיזונית, שאינה נובעת מחיי דזק ומשירם, כי"א מהרכבות העושר החיזוני, היא רק כדמתה בגין המשמח אבל גפן בוקק הוא. המשחא של הצלחה זאת, משוחא דקאווא, איןנו נ麝ך אחר הפתילה, איןנו דבק בבעליך וקוניו, גם לשעה של ההות, שהצלחה לפניו משחקת.

אבל יותר על כל הנגה הבחינה גוליה להבחן בין אורה ושמחה של הצלחה אמת, שהוא ראותה שתהיה נאהבת ונחשכת לכל אדם בישראל, שמחתה של תורה וחוזות ד', לבין המשמח המזופית מצשור ובבוחן מודמות, היא מיעוט הקיום. השמן הנה, הכלתי נ麝ך אחר הפתילה להיות לו קשר פנימי עם בעליך, הוא קיקיון זיונה, ש"בין לילה היה ובין לילה אבד"⁴, גלגל החזר מתגלגל מהרה, ורמי הקומה יגוזעו על נקלה, ומכל עשרט בשתים משנה, ולא ישאו מאומה בעמלם, וחוי הומן בעצם ליקיון דומיט. ע"ב

בשמנן קיק. שמו כל עופק סמל נומכן נבר מולק: משוחא דקאווא. שמו ענווטיס מגנטיסטי לבר גפנו קוקויס קונטוו⁵: קיקיון. כינוי מופך כל יונכו: לדידי חוו ל. מין קיקיוו כל יונכו:

א. ולא בשמנן קיק. מי שמן קיק אמר שמואל שאלתינו לו כל נחוטי ימא ואמרנו לי עופק אחד יש בכרבי הים ויקיק שמו. רב יצחק בריה דריש אמר משוחא דקאווא. ר"ל אמר קיקיון דיונה. שבת הוא יומ שבלו קודש, עוגג ומנוחה. הדילקט הנרורה מוסיפה שלם שמחה פנימית, ע"ב ראיי שילמד האדם (את) עצמו או להסתכל ולהבין מה הוא הצלחה, שיסודה באממת, שהיא מצלחת את האדם בגופו ונפשו, מכיאתו לחוי עד וממלאתו חזות לב ושלות צדיקים בחו"ל הצלחה ומה היא הצלחה הכהובת, שרוב בני"א רודפים אחריה, הצלחה העוצר, מבלי להකפיד על האמצעיים והזרכים, שעיל ים תהיי קדריה להם. הצלחה דומה לשמן במושג הציוויל, "בתוך מסרי נכסי ציבי משיק"⁶, "עתיר משיח"⁷, "קרב לבני זיהנא ואידח"⁸. אמנם כי' שהצלחה היא עומדת חזך לאדם, ואינה נמשכת עמו יפה, אינה ממלאת את לבבו שמחה ומנוחה, ואינה מרווחת את חייו במעלות והדריה להם, היא כשם שאינו נ麝ך אחר הפתילה, שאינה מאירה ואניינה ממלאת את תעוזה והשלום והאורה, שצרכיה להמשך מהצלחה שרואי באמצעות חישוק (אותה) [ביה]. לאות (ונכלי) [יש] להספיר זכר הפתילה, שלא זאת היא כראוי, בתוכן השמן שאינו נ麝ך אחר הפתילה, הבלתי נמשכת תעוזת נר של שבת. לא שמחה מעורבבת וחיזונה כזאת רואי להיות נחשכת מהאיש הישראלי, המפלט ארחות חייו ע"פ תורת אמת וחוקי הים. ברכבי הים נודעים בשחיתותם המוסרית, מורגבל בכל מקום לומרי⁹ "שמע שיזו זונה בכרבי הים". מדינית הים¹⁰ בכלל הוא ציר למקומות שאינם בני תורה¹¹, שמחותיהם כשות נכדים¹². אמנם לזוותה זה רגיל לקנות שמה עופר, ע"ב ישותו שם בנ"א¹³. (בכתה) [וזאי] יזק מצב הדת והחיה, לכל אלה השיטם שמה אחר פרנסתם והמקלקלים (שמה) [שם], לכל אלה השיטם שמה אחר הצלחה שבאדם, והצלחות שבאה להם בהפסד הקניין יותר מעלה השיטם, בהפסד התורה והמוסר האמתי, אינה נמשכת אחר הפתילה, אינה מתבתקת לנגובה הנורשה את הצלחה ולנפשו, אינה מצלחתו, ולא (על) [אל] שמחה ושלם הבאים מהצלחה כזאת רואי שיחשך בביטו של האיש הישראלי, בשומו נגד עיניו הצלחת האורתה, השמחה והשלום, שבאה ע"י קדושת הנפש וחוי התהום וה贊יעות, אהבת המשפחה וחוי התורה האמיתית, המפוררים וממלאים את הלב רגשי קודש לאור הנרות המארית בבית כל איש יהודי בليل שבת קודש. העוף השט בכרבי הים,

א. 1. ב"ק צב, א. 2. ב"ב קטה, ב. 3. שבאותה מ', ב. 4. ע"ז צ, א. מנחות מ', א. 5. גיטין ב, ב. 6. שם א, ב. 7. עין פירובין נה,

א. 8. שופטים ט, יג. 9. אות ז. 10. יונה ג, ג.

דרמי ונדפסקי רבי ועל פום חנוותא מילן יתיה ומפרציזויה עבדי משחא ובענפוהי ניחן
בברחו דמערבא.
מללון הווען נכל וליליא טווע: מפרציזויה. מגאנטיו: ניזחין. סוכאנ: בריחוי. מולן:

עמן אידה

מהרי האורה מהצעלה, שתחשך בזק מקדושת השבת-קדוש, האורה הקדושת, השמהה הטהורת, שהיא באה לאדם כי אבצעיים הגוננים וכשרים, לא עז'י העוף של ברבי חיים, המלאים מרמה חיימה, לא כמשחא דקאווא, המתויה לגפן אמרית המשחת אלחים ואנשימים בתירושא, והיא גפן בוקק, לא בCKERION דיזנטה, שבשללה ישמה [בו] שמהה גדולה בשעתה, וככבר לילה אכלתחו התולעת, כי' שמהה טהורה, נקנית ביגיע כפים ולב טהור, נקי כפים ובר לבב, שמהה שבهزילתו ישמה לבב גנדאים, יונגידיל ויאדריל כל דבר טוב ומושיל, יקדש שם ד' בתמכו ידי חכמי תורה, להשכיל ולהיטיב, שמהה פנימית שוכנה משמחות�¹¹ כיין המשמה אלחים ואנשימים, והיא שמהה קיימת, שגם בחלפה תשאיר אחריה כל צבונות, "לווצר עולם יהי" זדי'ק¹², "געשו בטוב תליין וזרעו יירש ארץ"¹³, לא בCKERION זהה שלא יעדוד ולא ייחיל סובו. אלה הנה המשגונים, הראויים להאהוב לאoor קדושת נר שבת קדוש, הבישורת מסילה למיטרתו של האדם בעמלו בכל ימי המעשה, והם גמישים אחר הפתילה, לדבקים בעמליהם נני' עצמי, וביהם רואי להדריך נר של שבת.

רבי טרפון אומר אין מליקין אלא בשמנן בלבד. רמז יש בהארת נור שבת על הארת אוור השכל, השו על הנפש המתוקשת בקדושה יום המנוחה והקדושה... נור הרבה הם השמננים, הסיבות המכויות אורה. כמו שפירשogi ישנמן, שבחיות הנפש עסוקה בהם מתרוממת על ידם ומן מולדות טובות, ונשנית מונכת להביא טובה לעולם. אבל נור על כלום בטוהרתו אורה והוא אורה של תורה, ויא מיזחתה ג' השבת ביחס, היא המעלת שבחשנים בספרתה שאין בה עי של טעות וחשכת יציר האדים הרע, שמתמזגת עיי' ההארה ה' מהכמורת אונושית. והיא נמלחת עיי' לשמנן זית, ראשית שם לזראה שיום השבת היה יכול קדוש לחקר חכמתה של חוץ וכיה' דעת הרובבים'. והערת השיללה בהזלקה משאר כל הפחותים בצלילותם ממשן זית, מורה על ההמסכה הבתו אל המאוור שבתורה בגמיה וסתירה, שם האורה ה' טורה.